



Cap sur l'école inclusive
en Europe



Fișă de resurse

Limitele incluziunii

Trunchiul modulului / D

Convenția ONU privind persoanele cu handicap din 2006 nu menționează obligația de a include toți copiii cu dizabilități. Mai mult, aceasta nu constituie un cadru legislativ care obligă statele semnatare să o aplice.

Propune pur și simplu furnizarea de "mijloace rezonabile", ceea ce înseamnă că este acceptat faptul că incluziunea are limite atunci când mijloacele de implementare a incluziunii sunt "nerezonabile"

Convenția ONU nu definește nici nu clasifică aceste "mijloace rezonabile". Prin urmare, este necesar să se interpreteze semnificația.

Întotdeauna bazându-ne pe considerentele etice care stau la baza recomandărilor ONU, se poate considera că educația incluzivă nu este de dorit atunci când:

- provoacă suferința copilului la care școala nu poate răspunde, în ciuda unei organizări impecabile. Incluziunea forțată ar fi lipsită de etică în acest caz.
- handicapul este de așa natură încât echipamentul specific este necesar și poate fi găsit numai în unitățile specializate

În ciuda acestor limitări, pe care doar progresele științifice le pot inversa, domeniul de incluziune este în mare măsură deschis pentru majoritatea copiilor cu dizabilități sau Cerințe Educaționale Speciale.

În practică, totuși, există încă multe obstacole care limitează obiectivele incluziunii. De exemplu, pe panoul constituit de țările partenere, găsim frecvent:





- conștientizarea insuficientă a personalului didactic și al managementului cu privire la handicap. Atâta timp cât nu s-a schimbat punctul de vedere asupra dizabilității și noțiunea de educabilitate nu a intrat în formarea cadrelor didactice și managerilor, tendința de a crea structuri specializate pentru a face față anumitor forme de dizabilitate, , va fi o reparație pe termen scurt care ne îndepărtează de

obiectivele incluziunii. În perspectivă pe termen lung, această opțiune este o gestionare defectuoasă, atât financiară, cât și socială, deoarece există riscuri de desocializare a individului și o mare probabilitate de sprijinire a acestuia de către societate pe tot parcursul vieții lui.

- formarea insuficientă a cadrelor didactice care, în ciuda implicării puternice, se află dezarmate în fața provocărilor educaționale prezentate.
- compartimentarea părților intervenitoare care este în detrimentul eficacității acțiunilor educaționale, în timp ce mijloacele implementate sunt adesea importante.

În majoritatea țărilor europene, calea incluziunii este încă lungă. Va avea loc, în mod necesar dezbaterile privind dezinstituționalizarea, (aproape totală) adică eliminarea structurilor specializate. Exemplul italian este instructiv și a făcut posibilă avansarea considerabilă a obiectivelor de includere.

Pentru a realiza acest lucru, este nevoie de o voință politică puternică, care să abordeze problema de dezinstituționalizare într-un mod cuprinzător. Nu este suficient să se facă legi dacă nu sunt respectate și dacă obiectivele nu sunt înțelese clar de cei care sunt responsabili pentru aplicarea lor.

Pe termen lung, statele au totul pentru a câștiga, avansând pe calea integrării singura opțiune care vizează socializarea indivizilor și autonomia lor.